

ΒΑΣΩ ΠΑΝΑΓΗ

ΟΥΡΑΝΟΣΥΣΣΩΡΕΥΤΗΣ

Εκδόσεις *Εννίων*

τίτλος συγγράμματος
Ουρανοσυσσωρευτής

συγγραφέας Βάσω Παναγή
επιμέλεια κειμένου Κωνσταντίνα Κωνσταντίνου
εικονογράφηση Άντρη Χριστοφίδη
εξώφυλλο Κωνσταντίνα Κατσιάρη

α΄ έκδοση Δεκέμβριος 2022

ISBN 978-9925-606-07-8

Εκδόσεις Ευγνώμων, Λευκωσία, Κύπρος

επικοινωνία: (+357) 99 023 022
www.ekdoseis-evgnomon.com
info@ekdoseis-evgnomon.com

*Εκδόσεις
Ευγνώμων*

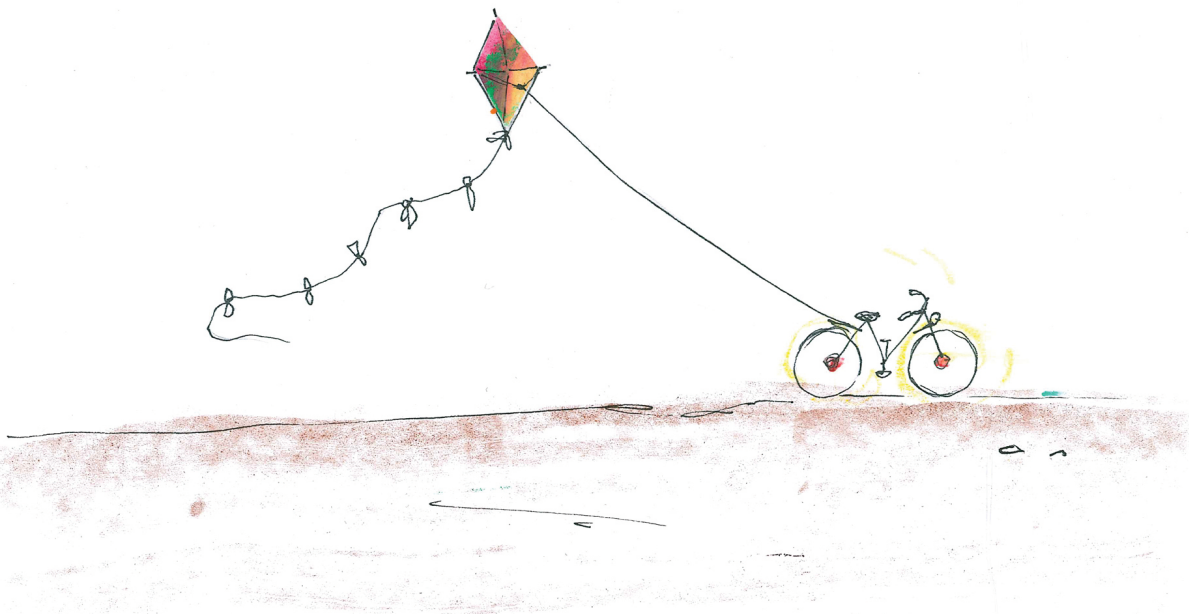
Ο συντονισμός της έκδοσης, η καλλιτεχνική επιμέλεια, η σελιδοποίηση και η σχεδίαση της μακέτας εξωφύλλου έγιναν από το Ατελιέ του Εκδοτικού Οίκου Ευγνώμων.

Απαγορεύεται η δημοσίευση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου αυτού, η αναπαραγωγή ή η μετάδοσή του με οποιοδήποτε οπτικοακουστικό μέσο, χωρίς την έγγραφη άδεια της συγγραφέως.

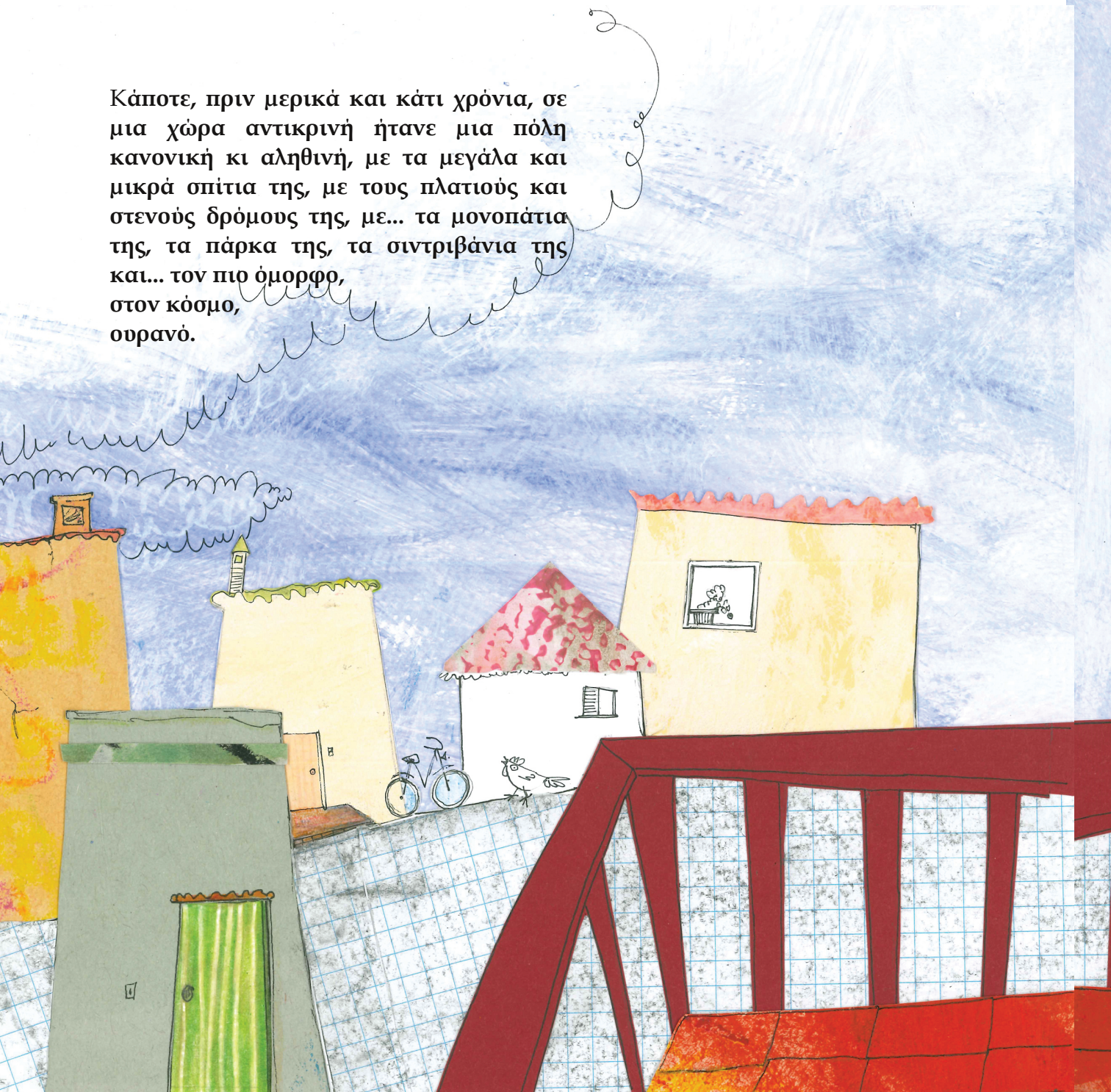
«... να γίνομαι χαρταετός για τον άνεμο
και άνεμος για τον χαρταετό,
ακόμη κι όταν ο ουρανός δεν υπάρχει»,

Οδυσσέας Ελύτης

Στη Στέλια, στην Αναστασία... και σε όλα τα παιδιά,
γιατί ο κόσμος μας μπορεί να αλλάξει, χάρη σε εσάς και μόνο για εσάς.

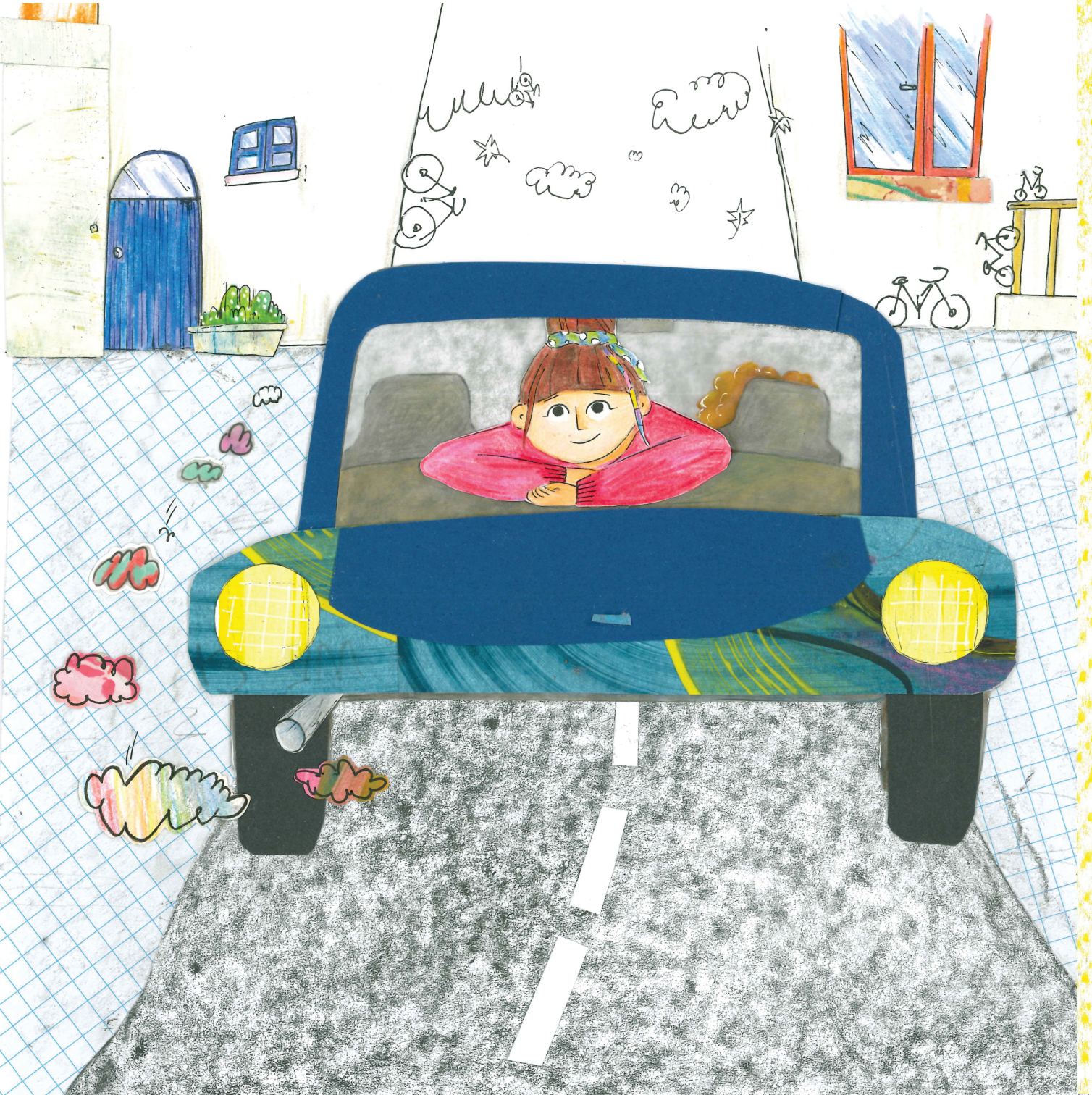

Κάποτε, πριν μερικά και κάτι χρόνια, σε
μια χώρα αντικρινή ήτανε μια πόλη
κανονική κι αληθινή, με τα μεγάλα και
μικρά σπίτια της, με τους πλατιούς και
στενούς δρόμους της, με... τα μονοπάτια
της, τα πάρκα της, τα σιντριβάνια της
και... τον πιο όμορφο,
στον κόσμο,
ουρανό.

Τον χειμώνα, ο ουρανός έπαιρνε ένα βαθύ μπλε χρώμα, ενώ τα άσπρα σύννεφα που τον σκέπαζαν έμοιαζαν μ' ένα μεγάλο πουπουλένιο πέπλο. Την άνοιξη, τα χελιδόνια άνοιγαν τις φτερούγες τους και πέταγαν χαρούμενα στον καταγάλανο ουρανό. Το καλοκαίρι, ο ουρανός έλαμπε και το φθινόπωρο, τα κιτρινωμένα φύλλα των δέντρων έμοιαζαν να χορεύουν μέσα στην αγκαλιά του, έτσι όπως ο άνεμος τα παρέσερνε μακριά.
«Ο πιο όμορφος ουρανός»,
έλεγε η Εμμέλεια.

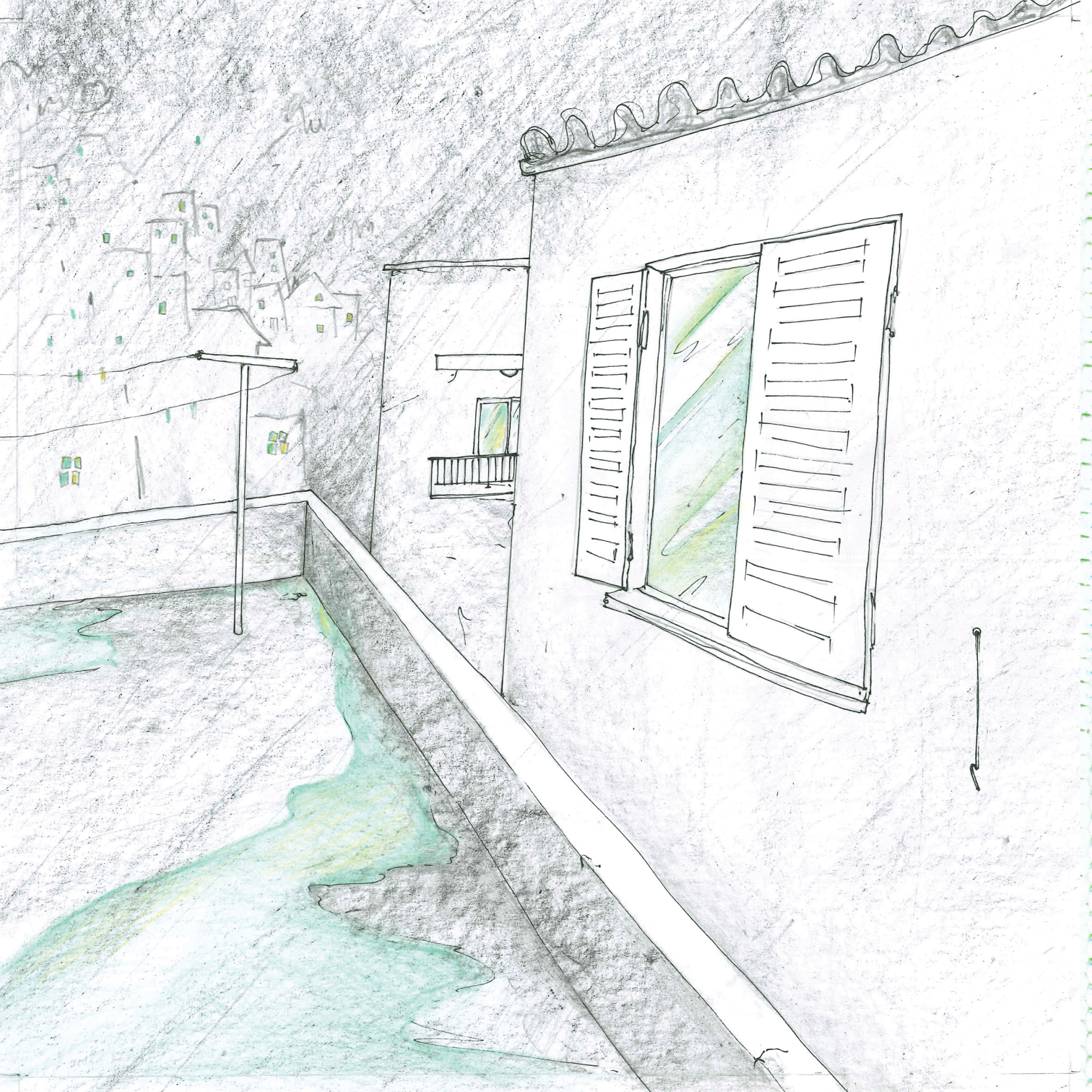

Η Εμμέλεια, που έμενε στην πόλη αυτή με τη μαμά της, συνήθιζε να κοιτά τον ουρανό μέσα από το τζάμι του αυτοκινήτου. Καθότανε πάντοτε στο πίσω κάθισμα και καθώς εκείνο έτρεχε κι άφηνε πίσω του συννεφάκια, πολλές-πολλές κουκκίδες από χρώματα ξεπρόβαλλαν και γέμιζαν τον ουρανό σαν ακατάστατη παλέτα ζωγράφου.

Η Εμμέλεια ήταν ευτοχισμένη και οι άνθρωποι ήταν χαρούμενοι, κάτω από τον χαμογελαστό ουρανό.

Ναι, κάποτε ήταν ένας χαρούμενος ουρανός, σε μια χαρούμενη πόλη, με πολλούς χαρούμενους ανθρώπους κι ένα ξεχωριστό χαρούμενο κορίτσι.

Μόνο που ένα βράδυ, πράσινες αστραπές χτύπησαν την πόλη.
Τη χτύπησαν τόσο δυνατά που, εκείνη την ίδια βραδιά, ο ουρανός έχασε το χαμόγελό του και έγινε γκριζος και μουντός.

Οι μέρες περνούσαν... Οι δρόμοι είχαν σκουριάσει, οι άνθρωποι χώθηκαν στα σπίτια τους και τα παιδιά δεν ξεχώνονταν στις γειτονιές. Οι διαδρομές στο αυτοκίνητο ήταν αργές και ο ουρανός δεν γέμιζε με πιτσιλιές από χρώματα.

Το κορίτσι ήταν πια ληπημένο και οι άνθρωποι ήταν πια δυστυχισμένοι, κάτω από τον σκονισμένο και ξεθωριασμένο ουρανό.